

Nem a gonosszal.) A viaskodás célja az időjárás eligazítása, jóra vagy rosszra fordítása. Előre tudták, hogy hol, mikor, milyen alakban és kivel kell megvívniuk. Ezek, az egyszerű ember számára jelképes történetként voltak megjelelve.

A táltos a magyarság sajátossága és az ősmagyar hitvilág és élet fontos része volt.

Újabb kori történetekben a kalapját szög nélkül a falra akasztja. Iskolában a földgömbről hihetetlenül tud tájékozódni, ismeri a föld útjait – mintha járt volna már rajtuk.

A táltos fája. (Égig érő fa. Szintén jelképes beszéd! Kitől is hallhattunk sok ilyet?)

A táltos emberi erőt felülmúló feladatok elvégzése céljából mászik fel rá: esőt imádkozik, elhalt pásztorokkal beszél, kitudja az elbitangolt marha tartózkodási helyét, jövőt mond.

Bennük az óvilág mágus-papjaira ismerhetünk.

Vajon hova tűntek e csodálatos tulajdonsággal rendelkező emberek az életünkben? És miért?

Erre is keressük a választ, de előtte még a „szerencsétlen” balkezesekről néhány szót, hogy összefüggéseket is ki tudjunk deríteni.

Ehhez egy bibliai történetet kell megismernünk először.

Élt Izraelben egy lévita (pap) aki ágyast vett magának. A nő „kissé” könnyűvérűnek bizonyult, paráználkodott. Visszament az apai házba. A lévita utána ment, hogy ismét magához vegye. Nagy nehezen meggyőzte, hogy tartson vele. Hazafelé a Benjaminiták városán **Gibeán** kellett átmenniük, ahol rájuk eseteledt. Az egyik jólelkű gibeai vendégül látta. Megetette az állatait és épp vacsoráztak, amikor a város férfilakói bezörgettek hozzá, mondván:

„Hozd ki azt a férfiút, a ki házadhoz jött, hogy *ismerjük* meg őtet.”

(Emlékezzünk Lótra!)

Kiment hozzájuk a ház ura és így könyörgött:

„Ne, atyámfiai, ne cselekedjétek ilyen gonoszt, minekutána az a férfiú az én házamhoz jött, ne tegyétek vele azt az alávaló dolgot. Ímé, itt van hajadon leányom és az ő ágyasa, ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassatok, és tegyétek velök azt, a mit csak tetszik, csak e férfiúval ne cselekedjétek azt az alávaló dolgot.”

A vége az lett, hogy a lévita ágyasát kapták meg, azzal egész hajnalig kényük - kedvük szerint bántak. A nő a vendégül látó házának küszöbén halt meg. A lévita hazavitte a testet, 12 részre darabolta és szétküldte Izráel törzseihez a részeit. Összeszaladt az egész nép, hogy megtudják, mi ez a förtelem, mert ilyen még nem volt. A lévítától elmondta az okát.

Elhatározták, hogy Benjámint törzsét kipusztítják, hogy írmagja se maradjon.

Benjámint törzsről jó tudni, hogy sok volt a balkezes (suta) ember köztük: Krónika I. könyve 12. fejezet:

¹ Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Siklágba, mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben vala, a kik a hősöknek a harcban segítői voltak. ² Ívesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kővel hajítanak és nyíllal lőnek vala, a kik Saul atyjafiai közül valók valának, Benjámint nemzetségéből.

Biráknak könyve 20. fejezet:

¹⁵ És azon a napon a Benjámint fiai, a kik a városokból jöttek fel, huszonhatezer fegyverfogható férfit számlálának, Gibeá lakóin kívül, kik szám szerint hétszázan voltak, mind válogatott férfiak. ¹⁶ Ebből az egész népből volt hétszáz válogatott férfi, a kik suták voltak. Ezek mindnyájan a parittyával hajszálnyira biztosan találtak és nem hibáztak el.

⁴⁷ De hatszáz férfi megfordult, és elmenekült a pusztába a Rimmon kősziklájára, és ott is maradt a Rimmon szikláján négy hónapig. ⁴⁸ Az Izráel férfiai pedig visszatértek a Benjámint fiakra, és megölték őket fegyvernek élével a városokban az emberektől a barmokig, és a mi csak található volt; az összes városokat pedig, miket találtak, tűzzel égették meg.

Ez, ehhez hasonló történetek a „kereszténység” átvételével, annak tanításával mélyen beívódtak nemzetünk lelkébe. Egyenes következménye lehetett a balkezességtől való idegenkedés, amely amúgy is másságot, különlegességet mutatott az átlaggal szemben.

Néhány „tudományos” adat:

Az emberek döntő többsége a jobb kezét használja elsődlegesen finomabb tevékenységei elvégzéséhez. Hozzávetőleg 8 és 15% között mozog a felnőtt lakosság körében a balkezesek aránya. Ennek az aránynak nemcsak az öröklésben keresendő, hanem a társadalmaknak a balkezességet

többségi alapon elutasító hagyományaiban is. Az iskolákban a 20. század közepéig veréssel, majd a szülői erőszak sugalmazásával hazánkban is ez volt a hivatalos „pedagógia”.

Néhány „tudományos” adat:

Az emberek döntő többsége a jobb kezét használja elsődlegesen finomabb tevékenységei elvégzéséhez. Hozzávetőleg 8 és 15% között mozog a felnőtt lakosság körében a balkezesek aránya. Ennek az aránynak nemcsak az öröklésben keresendő, hanem a társadalmaknak a balkezességet többségi alapon elutasító hagyományaiban is. Az iskolákban a 20. század közepéig veréssel, majd a szülői erőszak sugalmazásával hazánkban is ez volt a hivatalos „pedagógia”. A balkezesség nem megszokás, hanem biológiai alapokon nyugvó, a bal és a jobb szemben előnyben részesítő kézhasználat, ami a jobb agyfélteke fölérendeltséggel magyarázható.

Ennél fogva művészek között sokkal gyakoribb. (...)

A balkezesek aránya a nyugati országokban folyamatosan nő. Érdemes megjegyezni, hogy már a majmoknál is megfigyelhető, hogy van domináns kezük.

Egy elmélet szerint a magasabb tesztoszteronszint magzati korban balkezességre vezet. Norman Geschwind idegorvos mutatta ki, hogy a tesztoszteronszint befolyásolja a magzat agyának fejlődését. A férfi agy később fejlődik ki, mint a női, és bal agyfélteke később, mint a jobb. A tesztoszteron elfojtja a bal agyfélteke fejlődését, ezáltal a jobb agyfélteke erőteljesebben fejlődhet. Így a magzat nagyobb valószínűséggel válik balkezessé, mivel a jobb agyfélteke irányítja a test bal oldalát.

A születéskor fellépő stressz is kiválthat balkezességre való hajlamot.

A régiségben, eleinknél a másság nem volt elítélendő, kirekesztő, inkább tisztelték azokat, akiket felsőbb lélek által vezetett, ihletett embernek, mágusnak, táltosnak tartottak.

(Lásd máig a természeti népeknél, Tibetben, Sámuel történetében ... stb.)

Átlagtól való eltérés érdem volt, nem szégyellni való. Befogadó lelkiületű nemzetünket idegen eszmék, fertőzték, rontották egy alacsonyabb kultúra szintjére! (Fejlődés-e amit átélünk?)

Itt kapjuk meg a választ arra is, hogy hova tűntek a táltosaink?

(Manapság ugyan nőnek a földből, szaporodnak, mint a gomba, önjelölt „meseterek és táltostanítók” :) ! Ej, hát miért is hiányolom őket?!)

A kórházban született gyermek fölösleges kis ujjacskáját (ha ugyan van még

ilyen csoda eset) egyszerű kis művelettel el tudják venni. Nyoma sem, vagy alig marad. Az édesanya „szégyenkezés nélkül” viheti haza. Furcsák a fogaid? Irány a fogorvos!

Én még találkoztam gyermekkoromban – otthon született – „hatujjú” gyerekekkel. Jól tudta rejtegetni, de én ismertem a titkát, mert (...) a barátom volt.

No, de ha nem könyörgünk Istenhez „égig érő fára mászni-tudó” emberekért, bizony nem is fog az küldeni! Odafent, ki is vállalkozna rá, hogy e feladattal szülessen ide, közénk?

Térjünk vissza a kérdéshez, s egyben előadásunk tárgyához is:

Van-e bizonyosságunk a felől, hogy az egyházi tanítások felelősek lennének a társadalom gondolkodásának e fenti tárgyokban a helytelen irányú megváltozásáért?

Úgy gondolom, erre egyértelmű igennel válaszolhatunk. Még akkor is, ha nem bonyolódunk bele abba a vitába, melyben az egyik fél ezt állítja a múltunkról:

„Ma úgy mondanánk, hogy a gyermek Istvánt sikeres agymosásnak vetették alá. Ő pedig elszakította a magyarságot keleti gyökereitől, az eredendő ősvallást és az ősi tudást semmisítette meg és a teljes eredettörténetet, amely pedig még a keresztény térítőik egy részét is megragadta és felismerésre készítette. Olyannyira, hogy némely templomban magyar írást használtak, magyarul miséztek, és ősi magyar szövegeket gyűjtöttek össze.

Róma azonban ettől félt leginkább, hiszen úgy tűnhetett, hogy nem a keresztények térítik a magyarokat, hanem az ősi tudás győzi meg a térítőket. Ez nem maradhatott ennyiben, ezért István király Kr. u. 1000-ben a következő rendeletet adta ki:

A magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar betűk és vésetek, a jobbról balra haladó pogány írás megszüntetődjék és helyette latin betűk használtassanak. Továbbá a templomokban található pogány betűkvel felírások és imakönyvek megsemmisíttessenek és latinra cseréltessenek. Valamint pedig azok, akik régi pogány iratokat beadnak, 1-től 10 dénárig jutalmat kapjanak. A beadott iratok és vésetek pedig tűzzel és vassal pusztíttassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány vallásra emlékezés, visszavagyódás megszüntetődjék.”

A másik fél pedig ez utóbbi idézetet egyszerűen hamisításnak tartja. Ám nem csak ezt, hanem az Istvánnak tulajdonított oklevelek jó részét is:

„Először is azért, mert Szent István okleveleit darabszámra ismerjük, összesen tízről van tudomásunk, amelynek szövege úgy-ahogy megmaradt. Kettőnek a szövege nyilvánvalóan hamis, a XVI. században hamisították, maradt még nyolc. Arról a nyolcról kétszáz éve folyik a vita, hogy mennyi hamis belőlük: 90% vagy csak 5%. Mindenesetre van itt néhány tény, ami önmagában cáfolja a fenti rendelekszöveg eredetiségét és megbízhatóságát.”

Nem tisztzem eldönteni, e vitában kinek volna igaza és milyen mértékben. Ki mennyit hamisított, titkolt el mikor és kinek az érdekében? Az viszont tényként kezelhető, hogy az ősi magyar írás a katolikus egyház szemében „tiltott írásnak” számított. Idézet következik.

(...)

X. Leó pápa, alias; Giovanni di Lorenzo de' Medici: (Az 1500-as évek elejéről. Az első Medici pápa, aki szinte mindent pénzzé tett, amely a vatikáni palotában csak mozdítható volt: bútort, ékszereket és apostoli szobrokat adott el.)

„Minden kor tanúsíthatja, hogy ez a *krisztusról* szóló mese milyen hasznos volt a számunkra.”

Mit is várhatunk el egy olyan „egyháztól” melynek legfőbb tisztviselője a hivatalosan általuk hirdetett „hitelvek” Kősziklájáról így nyilatkozik?

Krónikásaink hagyománya írásunkat „hun” vagy „szkíta” írás néven emlegetik.

Kézai Simonnál a XIII. században „a székelyek betűiről” olvasunk.

Kálti Márk, majd a Bécsi Krónika a XIV. században azt írja, hogy „a székelyek, akik a szkíta betűket még nem felejtették el, nem papírra írnak, hanem pálcákra rónak, kevés jellel sok értelmet fejeznek ki”.

Bonfininél ezt olvassuk: „a székelyeknek szkítiai betűik vannak”,

Az a hír is járja, hogy Mátyás király 1478-as évben megparancsolja, hogy „a falusi bírák kötelesek minden vármegyében a rovásnyeleket lajstromokban a megye elé terjeszteni”.

(Tehát az ősi írásunk, tiltások ellenére, még használatban volt ekkor.)

Székely István pedig 1559-ben arról tudósít, hogy „a székelyek hunniabeli módra székely betűkkel élnek mind e napiglan”.

Telegdi János 1598-ban a „Rudimenta” című munkájában összefoglalja az ősi magyar írás szabályait.

Bél Mátyás 1718-ban még bátran ír a „hun-szkíta” írásról.

.....

Aztán oda jutottunk, hogy a monarchia kancelláriája által irányított Hunfalvy Pál (alias: *Paul Hunsdorfer* (1810) *) pedig már „koholmánynak” minősíti az előkerült rovás emlékeket.

*Német anyanyelvű fickó. Magyarul csak, tizenhat éves korától kezdett tanulni. Ennek ellenére később hivatalos papírjain a magyar nevét használta, naplóját 1834-től még német, majd 1836-tól többnyire magyar nyelven vezette. 1841-ben kérényezte közös levélben a két Hunsdorfer testvér (Pál és a még eperjesi joghallgató János) Pest-Pilis és Solt vármegyénél, hogy a Hunfalvi családnevet vehesse fel. Az udvari kancellária 1842. február 17-én engedélyezte, azonban később ők maguk Hunfalvyra módosították, s az utókor is ez utóbbi írásmódot fogadta el. Cipszer (Szepeességi) származású kisnemes, magyar jogász, „etnológus, nyelvész,” az 1848–1849-es szabadságharc idején már parlamenti képviselő, az MTA tagja. /Lám, miből lesz a cserebogár/ A magyar nyelv finnugor eredetének **elismertetője**, a finnugor nyelvrokonság elméletének egyik kidolgozója.

Hova vezetett a szándékos műveltség és nemzeti öntudat-rombolás?

Fisher Károly Antal „A Magyarok és a Hunok” című, „Fekete illetve Fehér elnevezések megfejtése” alcím alatt, 1888-ban megjelent könyvében már szomorúan így nyilatkozik:

„S van is oly nép, mely Attila hunjaitól vallja magát számlázottnak; s az ő hagyományait támogatják régibb külföldi s hazai írók is; ez a nép a székelyek népe. De mai nap nem tanácsos ezen véleményhez nyíltan csatlakozni annak, ki az újabbkori külföldi, sőt némely hazai tudósok előtt is, **nevetségessé válni nem akar.**”

„Minthogy minden tudomány idővel tökéletesbedik, azt kellene hinnünk és föltételeznünk, hogy ez a történetírásnál is úgy van. Pedig éppen az ellenkezőjét tapasztaljuk; a mi iránt ezelőtt tisztában voltak, az most be van bonyolítva, s kétségbe kell esnünk az iránt, hogy voltaképpen kinek higyjünk és mit higyjünk.” (az-idő szerinti helyesírással)

Tőle idézek még néhány gondolatot, melyek bizonyítják, hogy abban a korban is voltak a „divatos szeleknek” ellenálló értelmes, józan gondolkodók. Jó esetben volt tekinthető, az a híresztelés, hogy a hunok népéről nincs semmi bizonyíték, tehát nem is léteztek, a nyugati világban terjedő eme rémhírekhez képest:

„A legrégibb mese ezek közül a *skáldoktól*, a góthok történeti költőitől való. Kik is a hunok, e rettegett szomszédaik származását ekkép adják elő: A góthok, Filimer királyuk uralkodása alatt azon nőket, kiket *allrunok*-nak, azaz varázslóknak gyanítottak, a seregtől elkergetvén, Scythia belsejébe űzték. Ahol ezen elátkozott nők tisztátalan lelkekkel találkoztak, kik, mint ők, a pusztában bolyongtak, velük egybekeltek s öleléseikből származott a hunok vad faja. *Egy mocsárból kelt, alacsony, ragyás, borzasztó tekintetű emberfaj, mely csak szólási tehetségénél fogva tartozik az emberi nemhez.*“

Az erőltetett finn rokonságról ekképp vélekedik:

„De valljon hasonló-e a magyar a finn népekhez testalkatra is? A finn faj általában veres vagy sárga (szőke) hajú. A hol pedig a finn typus egyszer gyökeret vert, egyáltalában kiirthatatlannak látszik. Megmaradt az évezred múlva ott is, hol tulnyomólag van a finn összekeverve más fajokkal. És ezen csodálatos szívóssága a typusnak, mi a finn népeknek mindenütt, Európában szintűgy, mint Ázsiában tulajdona, csak a magyarban hiányzanék, daczára finn eredetének? S hiányzanék oly annyira, hogy nemsokára mai hazájába való beköltözése után egyikévé válhatott a legszebb typusoknak? Ez nem lehet! A fajok külsőleg egyhamar, néhány évszázad, de még évezredek alatt sem idomulnak át; mutatják ezt többek közt a zsidó s a cigány.”

„Ámde vegyük a dolog lélektani oldalát is. A finnek a történelemben (oly) ki-magasló szerepet sohasem játszottak, mint a magyarok. A finn nép csendes, flegmatikus természetű, türelmes, kitartó; a magyar ennek csaknem egészen ellenkezője, s kedélyét inkább a sanguinico-melancholikus véralkat jellemzi, miből a magyarok nemes fellobbanása, de egyszersmind szalma-tüze is megérthető. A hun-magyar nép végre a maroknyi finn, vagy a maroknyi úgynevezett ugor néptől származnék? Egyazon hun-magyar nép, mely három ízben, külön - külön, mindig csak egy harmadrésszel rettegteté meg egész Európát? Hihetetlen!

A finnek és magyarok közt nem leszarmazási, hanem legfellebb testvéri, de nagyon - nagyon távoli nyelvrokonságot lehet tartani.”

Voltak egyéb, nemes kezdeményezések is:

„Az, amit a feledés és a bizonytalanság ködéből kibontakozó magyar rovásírás most az egyetemes írástörténetnek nyújt, az epigráfia legnagyobb csodái közé tartozik. Nemzetünk a művelt emberiség legértékesebb ókori örökségének részese volt, és élni is tudott vele”.

Írja dr. Sebestyén Gyula A magyar rovásírás hiteles emlékei című 1915-ben kiadott könyvében. Jött is rá az „akadémikus” válasz:

„Először is nem szabad régi magyar írásról beszélni, mint a hogyan pl. rúnairásról beszélünk. A rúnáknak több germán nyelven rengeteg sok emlékük maradt meg; a magyar írásnak egyetlen egy igazi, régi emléke sincs; virágzását (ha volt) a VIII–X. századba tehetjük, s ezzel szemben csak a XVI. század körül merülnek fel emlékei, s ez emlékek egyike sem ment attól, hogy az írás a leíró számára már nem szükséglet, csak kuriózum.”

„SEBESTYÉN felépít egy óriási írásrendszert s nem veszi észre, hogy itt voltaképpen még az sincs tudományosan eldöntve, hogy vajjon valóság-e csakugyan a magyar írás, biztosak-e azok a történeti szálak, melyek a magyar írást legközvetlenebb elődjéhez fűzik.”

(Idézet Németh Gyulától. Aki keresni akarja, könnyen rátalál. Nem segíték ebben.)

Visszatérve a kérdésre: Hova jutottunk az elmúlt évszázad végére?

Az un. Egyetemes (Katolikus) egyház már kezdi elismerni, hogy valami nincs rendben azzal, ahogy a nemzetünkkel bántak. Ismét egy idézet:

VI. Pál pápa: (a múlt század 1963–1978 éveiben)

„A Vatikán szigorúan őrzött iratainak nyilvánosságra hozatala megrendítené a Magyarság valós őstörténetét, történeti küldetését nem ismerő európai és egyetemes közvéleményt, és átrendezésre kényszerítené a történelem oktatását. Az iratok titkosságának feloldása, ma még nem lenne megalapozott cselekedet, mert az emberiség nem érett az ismeretanyag lojális (hű, maradéktalan) megértésére. Napjainkban még feszültségeket keltene az iratok közzététele. De el fog jönni az az idő, amikor őszinte tisztelet és csodálat fogja övezni a Magyarságot.”

Mi pedig ezt már nagyon várjuk!

De hol is tartott ugyanekkor a köztudat? (A fentiek alapján ne csodálkozzunk!)

Amikor elkezdték a rovásírásos helységnévtáblákat felszerelni, művelt, egyetemet végzett munkatársaim háborogtak ellene:

– Micsoda mafláság ez már megint? Ezer évvel akarják visszaforgatni az idő kerekét?

S ez még a jobbik fajtából volt, mert tudta, hogyan írtunk ezer eszten-deje. Örvendezzünk! :) De voltak fiatalok és tanítványok, akik hírét se hallot-ták a rovás-hagyományunknak. Több gyermeknek a szülei sem tudták, mit jelenthet az az új tábla a települések végén! Hogyan kell azt olvasni, ami reá

van írva s milyen nyelven íródott?

Nem kárhoztathatók érte. A tudatlanságukért e területen másoknak kell felelniük majd az Úr színe előtt. Tele van a világ oly nemzetekkel, akik nem hagyták őseik írásjegyeit lecserélni, most is kitartanak, s ez segíti őket nemzeti kultúrájuk ápolásában is.

(Ha a „nagy újraindítás” globális tervei szerint hagyjuk a világ folyását, ki tudja még meddig?)

Szerencsére mi is ébredszünk! S ez oly nemzet ébredését jelenti, melynek múltját a világ előtt – ahogy azt VI. Pál pápa fentebbi nyilatkozatából tudhatjuk – hét pecsét alatt próbálják titokban tartani. A Vatikánban! Nekik kellene leginkább tudniuk, hogy:

„Nem rejtethetik el a hegyen épített város. A gyertyát sem azért gyújtják meg, hogy véka alá, hanem hogy gyertyatartóba tegyék és világítson mindazoknak, akik a házban vannak.” (Máté 5,14b-15.)

Az igazságot nem lehet a végtelenségig rejtegetni.

Napfényre jutnak a dolgok.

Az egyiptomi hieroglifák ősi magyar nyelvünkön érthetővé, olvashatóvá válnak, Borbola János fogorvos doktor úr és amatőr nyelvkutató áldásos, önfeláldozó munkája nyomán s még sorolhatnám e körben ismert tényeket!

Az ősi szavak kifejezőek, mély-értelműek.

Tegyünk kis kitérőt egy – kevésbé ismert, Ósmagyar, Hun, Pártus, Szkíta, Sumér – szógyök felé, hogy felfedezzünk annak csodálatos hajtásaiból néhányat. S talán oda is eljutunk, hogy mi közösség rejlik a Vasorrú Bába és Jeruzsálem között?

Például tehát /a sumérban/ URU = 1. település, föld-terület, térség

2. vetés, művelés

3. támogatás

4. emelkedett, erős, magasztos

Ha mind a négy értelmet egy, közös nevezőre szeretném hozni, megkérdeném:

KI az, aKI emelkedett, erős és magasztos, aKIé valójában a település, a föld-terület, e gyönyörű térség, a vetés és annak műveléséhez adott támogatás? Magyarul csak ezt válaszolhatnám:

Az Úré. / hURU! – kiáltották a régmúltban eleink, ha győztek. Ebből aztán lett a római iero, a görög hieros, az angol hero... = hős / (Mostanában inkább hurrát kiáltunk tévesen, mert az előre való.)

Jeruzsálem, a zsidók (bocs: Izrael) fővárosa – amikor még Ábrahám, az ős-apjuk (?) Ábrám néven pásztorként járta a vidéket s kiskirályokkal hadakozott –, Sálemnek neveztetett a bibliában.

„Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozza; (ismerős-e a szertartás?) Ő pedig a Magasságos Istennek papja vala. És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a magasságos Istentől, ég és föld teremtetőjétől.” (Mózes I. 14,18-19.)

Akkor még egész más nemzetség lakta azt a földet, tán azok, akiknek a nyelvén Ábrám neve is érthető (az én képem) Sálem pedig szintén, főként, ha a nem sokkal későbbi változatait vesszük szemügyre. Urusolima, Hierosolima... végül, hogy már senki se értse: Jeruzsálem.

(A mi nyelvünkben a „li” hangot latin betűkre átírva „ly”-nek ejtjük. S így rójuk.)

Visszatérve tehát az ős szógyökre (számuk nyelvünkben egyedülállóan 60% fölött van) **uru** (Istennek szentelt dolog, ember, ’hős’.)

urus (Az úr, gyógyító erejű növényeit ismerő. Ma úgy hívjuk orvos.)

urusság (Növény, szer, az úr, gyógyító erejével. Ma így mondjuk: orvosság.)

uruság (Istennek szentelt, általa vezetett birodalom. Legyen ilyen az ország!)

urutár (Istennek felajánlott dolgok tartója, azaz oltár.)

uru baba (Faragot szent kép, vagy ’szép-uru’ = szobor.)

vas uru-baba (Valamely fémből készített szent ’szép-uru’, szobor.)

S lőn a Vasorrú Bába meséje, nehogy tiszteljék a gyermekek ősi szobrainkat.)

Uru-solyma (A hős, vagy az Úr égi madara.)

Az un. „latin abc” és egy hibásan használt rovásbot „meséje”. (?)

Tapasztalataim a rovásírás tanításával kapcsolatban.

Kerepesi László: A betűmátrix című könyvében a 137. oldalon – kiváló összehasonlító előzmények, eredmények után – ezt írja:

„A korai latin ABC betűi forma szerint kivétel nélkül azonosíthatók a magyar rovásírás jeleinek alaprétégével, pontosabban annak egyszerűbb betűivel. Hasonló megfelelés mutatható ki a korai görög, etruszk és rúna

írásjelek esetében is....

A korai betűk vonalas rajzai összefüggő logikai rendszert alkotnak. ... Ennek megfelelően az ugariti ékírás jelei mögött más, korabeli írások betűit ismerhetjük fel. A tatárlakai korong jelei, a bodrogalsóbúi jelek és a nikolsburgi ABC betűi azonos, az ékírásban is használt elemekből állnak.”

Alig hogy elkezdtem a rovásbetűk bemutatását, az egyik szemfüles legény nyomban kiszúrta, hogy a rovásbetűsor bizonyos elemeiben felfedezhető az ismert „ábécé” egy része, mégpedig megfelelő sorrendben, csak visszajáról.

„Egyrészt az ABC betűinek nyelvenként különböző értelmezése miatt. Másrészt egy korai időpontban történt tévedés vagy csere miatt, rekonstruálható módon következett be a hangértékek megváltozása.”

Miután alsó tagozatos tanítványaim voltak a következő mesét találtuk ki magyarázatul:

„Híre volt azoknál a népeknél, amerre a nap jár leáldozni, hogy pirkadat fele él egy különös nemzet, akiknek varázslatos tudományuk van: Megtanítják a faágakat a történeteikre, s azok az ágak el tudják mesélni távoli rokonaiknak is, amit megtanítottak nekik. Elég, ha csak a faágat viszik el hozzájuk.

Napnyugat népéből sokan kíváncsiak voltak e tudományra, de csak kevesen indultak el, hogy megtudják: Mi igaz abból? Voltak, akik visszafordultak félúton, voltak, akik ottmaradtak, mert vendégszerető és bölcs népre leltek. Ám volt köztük egy legény, aki édesanyjának megfogadta, hogy mindenképp hazatér és elmeséli; igazak-e amiket beszélnek a pirkadat népéről?

Fáradtságos út végén rátalált arra a nemzetre, ahol egy nagyon öreg, fél szemére már vak, bölcs ember szolgálatába állt, aki megígérte neki, hogy ha 3 esztendeig kitart mellette, megtanulhatja a „faágak beszédét”. A fiú ezt a nagyon öreg embert kezdetben varázslónak hitte, mert a szemében csodákat művelt. Nyolclábú élőlényen vágatott, az pedig a gondolatát is kitalálta. Egy eszközzel villámokat szórt még a háta mögé is. Esténként a tűznél botokra vésett varázslatos mintákat, s hamarosan mindent megértett, amit a legény a saját nyelvén mondott neki. Lassanként a fiatalember is megértette az ódon vénség szavait.

Az a lény nem is nyolclábú, hanem van egy társa, ami árnyékként szalad vele. Lovaknak hívják őket. Távoli utakra és harcban van szükség mindkettőre. A villámszórót íjnak, a villámot pedig nyílveesszőnek nevezik.

A varázsminták pedig a kimondott hangok jelei, amiket aztán vissza lehet fejteni a faragott botokról. S mindezt az öreg bölcs egész nemzete tudja, gyakorolja, ismeri a saját nyelvén. Ez hát a titka a könnyed nyelvtanulásának is!

A legény mire mindezt az eszébe vette, eltelt a három év és már nagyon vágyott haza.

A mestere persze még marasztalni akarta, mert tudta, hogy nincs teljesen felkészülve, de hiába, ő menni akart. Leült hát vele egy este, s így szólt hozzá:

– Érzem belsődben az erős vágyat fiam, a néped után. Tudom, hogy mér gyöttél; hogy mér mennél. Hogy ellesd a beszélő botok titkát, s azt elvi-gyed közibük. Láttad, nem nagy varázs az. Most ügyelj ide, mutatom sorba a hangok jeleit. Ide fogom rúni erre a botra.

Jó vóna, ha te is rúnád. Nesze, egy üres bot, nosza, kezdjük is!

Az első jel nálunk a „gy” úgy mondjuk „egy” ahogy a teremő is egy! E-vel mondjuk ki.

– Értem bátyám-uram, „ezs”!

– Nem „ezs”, „egy”! Az „ezs”-nek más jele van. Ez, ni!

– „Ez”-e vagy „ezs”? Most akkor melyik?

– Eh, eb tye! – igazított a szakállán a vénember. Láttá, hogy ez sokáig fog tartani.

– Bátyó! Most három hangot is mondott e-vel. Azokat hogyan rúnánk? A bölcs belátta, jobb, ha az érdeklődést követi: Megmutatta a „h” a „b” és a „ty” róvását....”

..... S így tovább. A mese megértéséhez készítettem egy szemléltető ábrát:

Fotó

Egész kis vidám történet keletkezett arról, hogy miként tanulta róni a napáldozat fia a hangok jeleit, mikor mit érthetett félre és mit kellett különösen megmagyarázni. Amikor a rövid bot végére értek, hogyan folytatták a sort másik oldalon visszafelé?

A történetnek természetesen az lett a vége – ami történelmileg is valószínű –, hogy a tanítvány, mire kalandos úton hazaért elfelejtette, melyik volt a rovásbot eleje s a jelek hangértékét is. (A sípját is elhagyta a maradék magánhangzókkal) Mivel okos fiú volt, szégyenben sem akart maradni, egy teljesen új hangsort talált ki a jelekhez. Azóta is ezt a tévedést használják a nyugati fiai, hogy mindenféle jó, és egyre több semmirevaló tudással árásszák el a világot.

Ha a mesénkben van valami igazság – márpedig miért ne lenne? –, ne csodálkozzunk ezen a sok semmire-valóságon! Ha egyszer az alapok ilyenek, ez szinte sorsszerű :) !

Tapasztalatom szerint a fenti kis mese nagyban segítette a rovásjelek befogadását.

Az is jót tesz a tanításnak, ha érzékeltetjük, milyen ősi kincsnek, titokzatos dolognak jutnak a birtokába. A mese közösen szövődjön, miközben valóban fára róják a jeleket. A fizikai tevékenységben ügyesebb, netán tanulási nehézségekkel küzdő gyermekeknek is nagy segítség ez! Szerencsés voltam, hogy technika tantárgyat taníthattam, ott beilleszthető volt a tananyagba, „virágkáró faragása” ürügyén.

Az is sokat segít, ha valamely személyes dolgot – pld. a saját nevét, rövid üzenetet valakinek ... – faragunk először a pálcára. Nagy élményem volt, amikor az egyik kislány, akit Dzenifernek hívtak, a táblán lévő betűkészletből gond – s kérdés – nélkül összerotta magának a „dzs” jelet!

Véleményem szerint nagyon sok íráskészséggel küzdő gyermeknek segítené, ha a sokkal egyszerűbb elemekből álló rovásírást tanulhatná. A balkezeseknek pedig kifejezett öröm! Jómagam született és átszoktatott balkezesként vagy nagyon lassan, vagy nagyon csúnyán írtam jobbkézrel. Középiskolás koromban ezért átálltam egy nyomtatott-szerű betűírásra. Így legalább el tudtam olvasni a saját jegyzeteimet. (Nem beszélve másokról)

Hogyan lenne könnyű a „nehéz magyart” tanulni egy „idegen” anyanyelvűnek?

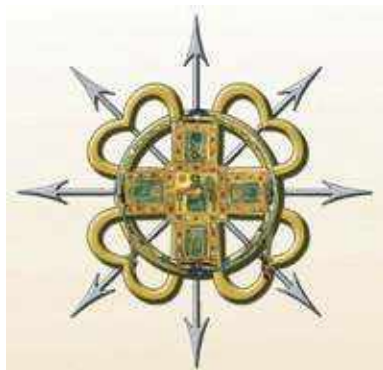
A válasz egyszerű:

A nyelvünknek megfelelő teljes hang- és betűkészlettel. Ezt teszi a rovásírás. Persze finomítani lehetne rajta, hogy teljesen igazodjunk a természetes kiejtésünkhöz. Az „ember” szóban például kétféle „e” hang van. Egy Magyar anyanyelvűnek ez természetes, de aki tanulja a nyelvet, azt segíteni kell. (pld. valamely felül, oldal, vagy alul –pontozással.) /s a mekegőket is/

Kidolgozásra várhat az is, hogyan lehetne csupán jórészt a mássalhangzók lejegyzésével (szintén a fenti példát átgondolva) egyszerűsíteni a rovást. Ezt más nemzetek is alkalmazzák.

Kérem a tanácskozás résztvevőit, igyekezzünk e kérdésekben, egyetértésben és hatékony lépésekkel mihamarabb előbbre jutni! Az ügyben – bár szerény tapasztalatokkal, de – lelkes támogatásomról biztosíthatom Önöket!

Az Öregisten, Teremtő Atyánk, Szabadító Jézus Urunk, Boldogasszonyunk áldása legyen Kárpát-hazánkon és benne minden jóakarátú emberen!

Lócsi József Attila - Tömörítvény

Az előadás címe:

Egy nyugdíjas emlékei a „róvott múltról”

Az előadás témája:

Fiataljaink megszólításának lehetőségei, a „Ha nincsen gyökér, nincsen fa” székel (és egyéb) közmondás(ok) jegyében.

Bevezetés:

Mi köze manapság egy tanítónak a magyar helyes-íráshoz?

A téma részleteinek kibontása:

A Társadalmunkba nevelt téveszmék és előítéletek

- felesleges csontok, fogak és a szerencsétlen balkéz
- Vasorrú Bába és Jeruzsálem
- ezek megnyilvánulásai az írott örökségünkről.

Az un. „latin abc” és egy hibásan használt rovásbot „meséje”. (?)

Tapasztalataim a rovásírás tanításával kapcsolatban.

Hogyan lenne könnyű a „nehéz magyart” tanulni egy „idegen” anyanyelvűnek?

Celldömölk, 2024. március 18.

Lócsi József Attila:

Fiataljaink megszólításának lehetőségei, a „Ha nincsen gyökér, nincsen fa” székely közmondás jegyében.

Egy nyugdíjas emlékei a „róvott múltról”

Bevezetés:

Mi köze manapság egy tanítónak a magyar **helyes**-íráshoz?

Ebben a körben - remélem - nyugodtan elmondhatom, hogy „nem sok minden”, de leginkább „semmi”!

Ezekért a kijelentésekért, tanító munkatársaim valószínűleg szívesen megköveztek volna, ma is azt tennék. De ne **rójuk** fel nekik, így lettek nevelve!

(Mármint nem a megkövezésre-való hajlamra, :) – ez máshol volt szokás – hanem egy nemzetünkől idegen írás és nyelvtani szabályok elfogadására, továbbadására, oktatására.)

S amit egyszer belénk véstek, ahhoz keményen tudunk ragaszkodni!

Majdnem annyira, mint a meggyőződéseinkhez.

De - hát: Kinek is van ideje a mai világban meggyőződéseket gyűjtögetni? Erről is „ügyesen” leszoktattak minket. Mi pedig igyekszünk szépen, becsomagolva mindezt továbbadni az utódoknak.

Magyarul, helyesen, ősi „rúnáinkat rónánk”, a szó-tag-ol-ás-kor pedig figyelné-nk a szó gyök-ere-ire, ért-elmé-re és told-al-ék-ai-ra!

Egy példa még az ezernyiből tán elég is lesz a tagolási értelmetlenségre: A „virág” szavunk, amit mai „helyesírásunk” így választ el: vi-rág, szógyök szerint pedig vir(lásd: viruló)-ág.

Megjegyzés:

Tán a fenti szókapcsolat rámutat egy idegennek hitt kifejezés valódi eredetére is? (A rúna szó gótul titkot, ófelnémet nyelven pedig mormogást, bűvös cselekedetet, felíratot jelent. A rúnairások eredete tisztázatlan. Az ősibb változat számos jegye jelentős hasonlóságot mutat a latin ábécé betűihez. Hogy ez utóbbiak honnan származhatnak? Később talán kiderül.) A skandináv mitológiában a rúnák feltalálása **Odinnak** tulajdonított. Egy, a rúnákkal kapcsolatos hagyomány szerint egy Kettil Runske nevű ember ellopott három **rúnarudat** Odintól, s megtanulta ennek az írásnak a módját és varázsát.

Hab a tortán, hogy Odint száguldó, **nyolclábú (!)** "Suhanó" nevű lován, hátrafelé fordulva, villámokkal a kezében illik ábrázolni.

A téma részleteinek kibontása:

„Rovásbotok lángra vetve, törve, meggyalázva,
Ős eleink szent csontjai trágyadombra hánnya...” Részlet egy fiatalos zeneszám szövegéből

(Tán mégsem ment minden veszendőbe!)

A Társadalmunkba nevelt téveszmék és előítéletek

A **táltos**, vagy ahogy régen – az őrségben még pár évtizede – mondták: „**tátós**”, a magyar néphagyomány szerint természetfeletti erejű személy volt. Az ősi vallásunk papja, orvosa, lélekgyógyásza, szertartásvezetője, de bíróként és jövőlátóként is szerepelt a nemzetünk életében. A táltosság elhívatás. Se nem tanulható, se nem tanítható.

Természetfeletti erejű személy volt, aki az „Öregisten” rendelete következtében lett táltossá. Ez már születéskor megnyilvánult, mert jellel jött a világra. Ez a fölösszámú csontban mutatkozott meg, mert a táltos foggal, fogakkal, netán tíznél több ujjal született.

Már gyermekkorban eltért viselkedése az átlagtól: igen sokáig szopott, kevés szavú, csendes magaviseletű, szótlan, zárkózott, félrevonuló, sőt néha búskomor volt, de korához mérten rendkívül erős. A hetedik év, jelentős volt az életében. (Addig ellophatták a fogát, felesleges ujját levághatták és azzal a képességeit veszíthette el a hagyomány szerint.) Aztán eltűnt a szülői háztól, mert magukhoz vették idősebb táltosok.

Sajátos volt a táplálékuk: Főként tejen, másodsorban tojáson éltek. Mindent tudtak, jövendöltek, látták a föld kincseit, jégesőt, vihart okozhattak és osztottak el, testüket elkerülte a nyílvevő, nem fogta a golyó. Leginkább bikák (fekete, füstös és fehér szőke) alakjában viaskodtak az ármánnyal. (Figyelem!